

BLAŽENI ALOJZIJE I KARMEL-REMETE

„Još nije umrla Fidelissima Advocata Croatiae“ i zato neka ne prestanu k njoj dolaziti sinovi i kćeri Hrvatskoga naroda“, riječi su blaženoga Alojzija koje je iz Krašića uputio remetskom župniku i čuvaru svetišta Majke Božje Remetske.

Blaženik je u Remete rado dolazio, i to pješice. Upućivao bi se s Kaptola rano ujutro tako da je već u šest sati slavio misu na oltaru Majke Božje, a potom bi se vratio da na vrijeme stigne k svojim obavezama. Bilo bi to obično u prve subote u mjesecu. Posljednji puta je u Remete došao preko Fratrovca u pratnji gospodina Kranjčeca, inače njegova vozača, jer mu više nije bilo moguće ići cestom, pa je išao stazama i puteljcima kroz vinograde i voćnjake, malo prije uhićenja 1946. Bio je to njegov posljednji pohod jednom od marijanskih svetišta, koja je toliko volio.

Druga je njegova veza s Remetama preko Karmela. Kad je postao biskupom s pravom nasljedstva počeo je razmišljati kako Zagrebačku crkvu što bolje duhovno osigurati i poduprijeti. Zagreb je do Josipa II. imao samostan Klarisa na gornjem gradu. Poželio ih je vratiti u Zagreb. No na prijedlog jednog kanonika kome je povjerio tu svoju nakanu, bio je obaviješten da u Austriji imamo nekoliko sestara Karmelićanki Hrvatica. Stavio se u vezu s Karmelima u kojima su živjele naše sestre. Krenulo je po dobru. Sestre su željele u Hrvatsku, biskupi i vrhovna uprava su odobrili, a nadbiskup je uredio dio svoga dvorca-ljetnikovca u Brezovici za stan sestrama dok se ne izgradi pored dvorca karmelski samostan. Pred sam rat 1939. Karmel je zaživio u Hrvatskoj. Jedna od jakih želja sestara bila je da nadbiskup u Zagreb dovede i Karmelićane, kako bi imale izvorno duhovno vodstvo. To im je rado

obećao i stavio se u red s Karmelićanima u Somboru u Bačkoj. Na Trešnjevci je kupljen i teren za gradnju samostana otaca Karmelićana. Sluga božji o. Gerard došao je iz Sombora na nadbiskupski dvor kako bi se stvari uredile.

Za vrijeme rata blaženik je u Remete vodio procesije za mir. Posljednju je doveo prve nedjelje svibnja 1945. Očevici kažu da je bilo malo hodočasnika, jer su partizani već bili na vratima grada. Pripovijeda se da je tada s balkona na pročelju crkve poručio prisutnima da on ne će bježati iz domovine i da će ostati sa svojim stadom, ma što bilo. To je ljude silno ohrabrilo, a ta se izjava brzo proširila diljem domovine. To potvrđuje jedna još živa sestra Karmelićanka koja je tada bila djevojčica.

Krvavi Drugi svjetski rat je stvar osujetio, ali ne i uništio. Blaženik vjeruje Bogu i zagovoru „Zagovornice Hrvatske“. Karmelićanima dodjeljuje nekadašnji pavlinski samostan (ostatke) i župu u Remetama. Par mjeseci prije njegove smrti Karmelićani preko Hrvatskog Leskovca, gdje su ih na godinu dana ugostoprimali Karmelićanke Božanskoga Srca, dolaze u Remete 11. rujna 1959. Spomenutom remetskom župniku upućuje pismo u kojem opravdava svoju želju da Karmelićani budu u Remetama. Blaženik piše: „Želim da Fidelissima Advocata ima i fidelissimos custodes“ ("da najvjernija zagovornica ima i najvjernije čuvare!"). Ova blaženikova rečenica jako obvezuje Karmelićane i danas nakon pedeset godina.

Na spomen blaženiku, harnom štovatelju Majke Božje u Remetama, remetski Majkobožari i župljani podigli su blaženiku oltar u svetištu tako da njegov lik s oltara potiče hodočasnike na pouzdanje u moćni zagovor Najvjernije Majke i Ljekarnice naših duša.

br. Vjenceslav od Majke Božje Remetske, ocd